

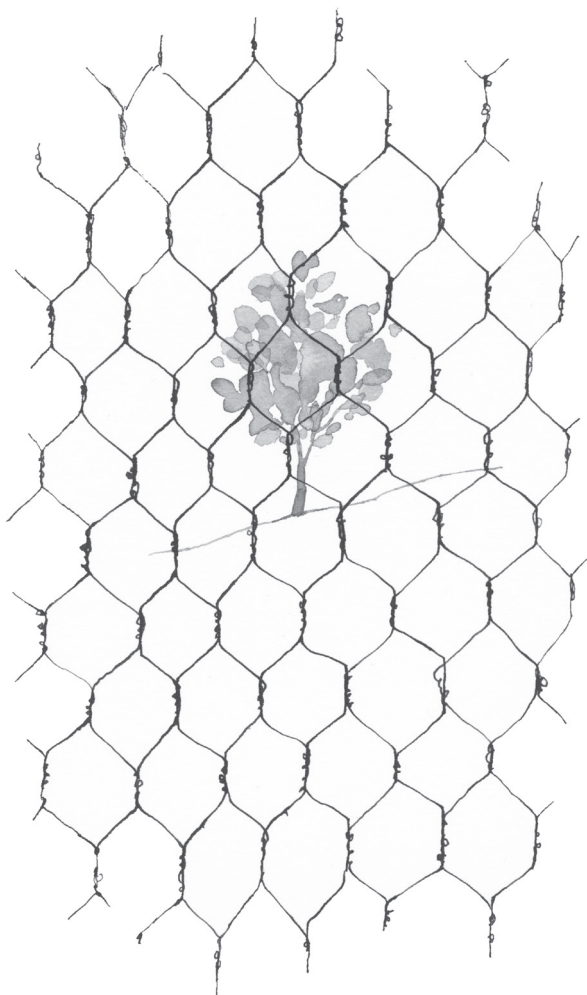

INHOUD

Ik weiger nog een ei te leggen!	11
Eruit	19
De schuur in	29
Het ei in de doornstruiken	39
Een vaarwel en een begroeting	49
Een schande voor de kam	63
Toch echt wel een eend	75
Bij de andere eenden	89
Reizigers uit een andere wereld	101
De vermoeide eenogige jager	113
Licht als een veertje	129

HOOFDSTUK 1

Ik weiger nog een ei te leggen!

Het rollende ei kwam tot stilstand zodra het het gaas van het kippenhok raakte. Spruitje keek ernaar: een krijtachtig ei met vlekjes bloed erop. In geen twee dagen had ze een ei gelegd; ze twijfelde eraan of ze het nog wel kon. Maar daar was het dan: één klein, miezerig ei.

Dit kan niet nog eens gebeuren, dacht ze. Zou de vrouw van de boer het meenemen? Ze had alle andere eieren geraapt, waarbij ze elke keer had geklaagd dat ze almaar kleiner en kleiner werden. Ze zou dit ei toch niet laten liggen, alleen maar omdat het zo lelijk was?

Spruitje kon vandaag niet eens rechtop staan. Geen wonder – op de een of andere manier was ze erin geslaagd een ei te leggen zonder dat ze ook maar iets had gegeten. Spruitje vroeg

zich af hoeveel eieren ze vanbinnen nog overhad; ze hoopte dat dit het laatste was. Zuchtend tuurde ze naar buiten. Omdat haar hok vlak bij de ingang stond, kon ze door het gaas heen een heel eind kijken. De deur naar het kippenhok paste niet helemaal goed in de sponning; door de kier kon ze een acacia-boom zien. Spruitje hield zoveel van die boom dat ze niet klaagde over de koude winterwind die door de kier blies, of over de kletterende zomerregen die erdoor naar binnen kwam.

Spruitje was een legkip, wat betekende dat ze was opgekweekt voor haar eieren. Ruim een jaar geleden was ze naar het kippenhok gekomen. Sindsdien had ze niets anders gedaan dan eieren leggen. Ze kon niet rondlopen, met haar vleugels klapperen of zelfs maar op haar eigen eieren zitten. Nog nooit had ze een stap buiten het hok gezet. Maar vanaf het moment dat ze een kip over het erf had zien rondlopen met de schattige kuikentjes die ze had uitgebroed achter zich aan, had Spruitje een geheim verlangen gekoesterd: een ei uitbroeden en toe-kijken hoe haar kuikentje geboren werd. Maar die droom zou nooit uitkomen. Het kippenhok was schuin naar voren geplaatst, zodat de eieren naar de andere kant van een beschot rolden, dat ze scheidde van hun moeders.

De deur ging open en de boer kwam binnen, een kruiwagen voor zich uit duwend. De kippen kakelden ongeduldig en maakten een hoop lawaai.

‘Ontbijt!’

‘Ik heb honger, snel-snel!’

Met een emmer schepte de boer het voer uit de kruiwagen.

‘Altijd maar honger! Zorg maar dat het niet voor niks is. Dit voer is niet goedkoop.’

Spruitje keek door de wijd open deur en tuurde naar de wereld daarbuiten. Het was al een tijdje geleden dat zij trek in eten had gehad. Ze voelde er niets voor om nog een ei te leggen. Alle gevoel stroomde uit haar hart weg telkens wanneer de vrouw van de boer haar eieren kwam rapen. De trots die ze voelde als ze er eentje had gelegd moest dan wijken voor verdriet. Nadat dit een heel jaar zo was doorgegaan, was ze uitgeput. Ze kon haar eigen eieren niet aanraken, niet eens met het puntje van haar poot. En ze wist niet wat ermee gebeurde nadat de vrouw van de boer ze in haar mand had meegenomen uit het kippenhok.

Buiten was het stralend weer. De acacia aan de rand van het erf bloeide met witte bloesem. De zoete geur daarvan werd meegevoerd op het briesje, dreef het kippenhok binnen en vervulde Spruitjes hart. Ze stond op en stak haar kop door het gaas van haar hok. Haar kale, veerloze nek was rauw geschuurd. *De blaadjes hebben weer bloemen gelegd!* Spruitje was jaloers. Als ze haar ogen tot spleetjes kneep, kon ze de lichtgroene blaadjes zien die waren uitgekomen en het leven hadden geschonken aan geurige bloemen. Toen ze in het kippenhok werd opgesloten, was de bloeiende acacia haar meteen opgevallen. Een paar dagen later had de boom zijn bloesem afgeworpen; de bloemen waren neergedwarreld als sneeuwvlokken en hadden groene blaadjes achtergelaten. Die bleven eraan zitten tot diep in de herfst; toen werden ze geel en vielen ze er zachtjes af. Spruitje was diep onder de indruk als ze

zag hoe de blaadjes standhielden in harde wind en zware regen, voordat ze verkleurden en neervielen. Toen ze de volgende lente zag dat ze, lichtgroen, opnieuw geboren werden, raakte ze heel opgewonden.

Spruitje was de beste naam die er maar bestond. Een spruit groeide uit tot een blad en omhelsde de wind en de zon voordat hij neerviel, verging en veranderde in mulch, waardoor er opnieuw geurige bloemen konden bloeien. Spruitje wilde iets doen met haar leven, net als de spruiten op de acacia. Daarom had ze zichzelf naar hen vernoemd. Niemand noemde haar Spruitje en ze wist dat haar leven helemaal niet op dat van een bladspruit leek, maar toch gaf de naam haar een goed gevoel. Die was haar geheim. Vanaf het moment dat ze zichzelf een naam had gegeven, had ze er een gewoonte van gemaakt de gebeurtenissen buiten de ren gade te slaan – alles vanaf de wassende en afnemende maan, de opkomst en ondergang van de zon, tot en met de dieren die op het erf bij de schuur met elkaar liepen te krakelen.

‘Toe maar, eet maar, zodat jullie een heleboel grote eieren kunnen leggen!’ riep de boer uit. Dat zei hij elke keer als hij de kippen voer kwam brengen en Spruitje kon het zo langzamerhand niet meer horen. Ze staarde uit over het erf en negeerde hem.

De dieren buiten vielen enthousiast op hun ontbijt aan. Een grote familie eenden ging met hun staarten in de lucht om een trog heen staan en ze werkten hun voer naar binnen zonder ook maar één keer hun kop op te tillen. Vlak bij hen zat de oude hond zich vol te proppen. Hij had weliswaar zijn eigen

voerbak, maar hij moest al zijn eten naar binnen schrokken voordat de haan er lucht van kreeg. Toen hij een keer geweigerd had de haan uit zijn bak te laten eten, had die hem zo gemeen gepikt dat het bloed van zijn snuit droop.

Bij de voerbak van de haan en de hen was het niet druk. Omdat die op dat moment geen kleintjes hadden, waren zij de enigen die op hun gemak konden eten. Niettemin had de haan nog steeds belangstelling voor de voerbak van de oude hond. Als leider van de schuur liet hij zich nog eens extra gelden door te weigeren weg te gaan, zelfs toen de hond zijn staart omlaag bracht en begon te grommen. Hij zag er mooi uit, met een hoge, ontzagwekkende staart, een felrode kam, een onvervaarde blik in zijn ogen en een scherpe snavel. 's Ochtends vroeg sloeg hij aan het kraaien en daarna scharrelde hij met de hen wat rond over de velden.

Telkens als ze de hen van het erf zag, kon Spruitje de aanblik niet verdragen; dan voelde ze zich des te meer opgesloten in haar gazen hok. Ook zij wilde wel met de haan een beetje rondpikken in de composthoop, zij aan zij met hem wandelen en op haar eieren zitten. Zij kon niet op het erf komen, waar de eenden en de oude hond en de haan en de hen samenleefden, hoe ver ze haar nek ook door de mazen in het gaas stak; dat kostte haar alleen maar haar veren. *Waarom zit ik in het kippenhok, terwijl die hen buiten op het erf loopt?* Ze wist niet dat de haan en de hen natuurlijk grootgebrachte inheemse Koreaanse kippen waren. En ze wist evenmin dat er uit een ei dat ze zelf zou leggen nooit een kuikentje zou komen, hoe lang ze er ook

op bleef zitten. Als ze dat had geweten, zou ze er misschien nooit van zijn gaan dromen om er eentje uit te broeden.

De eenden waren klaar met eten en waggelden achter elkaar aan onder de acacia door naar de nabijgelegen heuvel, gevolgd door een iets kleinere vogel met andere kleuren. Zijn kop was groen als een acaciablad – misschien was het wel helemaal geen eend. Maar aan de andere kant: hij kwaakte en waggelde wel. Spruitje wist niet hoe er een wilde eend op het erf terecht was gekomen; ze wist alleen dat hij er anders uitzag.

Ze zat nog steeds naar buiten te kijken toen de boer naar haar toe kwam om haar te voeren. Toen hij zag dat haar voerbak nog vol zat met het voer van de vorige dag, hield hij zijn hoofd schuin. ‘Huh? Wat zullen we nou krijgen?’ mompelde hij. Meestal liep hij weg als hij het voer had uitgestrooid, waarna zijn vrouw de eieren kwam rapen. Maar vandaag deed hij haar werk. ‘Al die dagen niet gegeten. Die is zeker ziek.’ De boer maakte wat afkeurende geluidjes en wierp toen een misprijzende blik op Spruitje. Hij reikte omlaag om haar ei op te pakken. Maar zodra zijn vingers het aanraakten, gaf het mee: er verschenen dunne rimpelingen op het oppervlak. Spruitje schrok zich wild. Ze wist wel dat het ei klein en lelijk was, maar ze had nooit gedacht dat het zacht zou zijn. De schaal had nog niet eens kunnen uitharden! De boer fronste.

Spruitje voelde dat haar hart in tweeën werd gescheurd. Het verdriet dat ze elke keer had gevoeld als haar eieren werden weggenomen stelde hierbij vergeleken niets voor. Snikken welden op in haar keel; haar hele lijf verstijfde. *Dat arme ding*

is er zonder schaal uit gekomen. De boer gooide het zachte ei het erf op; Spruitje zette zich schrap en kneep haar ogen dicht. Het ei brak zonder ook maar een geluidje te maken. De oude hond kwam aansjokken en lebbelde het op. Voor de eerste keer in haar leven stroomden de tranen vrijelijk uit Spruitjes ogen. *Ik weiger nog een ei te leggen! Nooit meer!*